

A hajnali metrót várva

Éjjeli járat nincs már, kék ponyvában a metró.

Kocsmából szédelgő, részeg körvonalat lök

egy sár lepte szemétszállító félre az útról.

Fordul a használt sörte, alatta tusol le az aszfalt,

mindent tud, sose engedi ránk zúdulni a csendet.

Védi a zajt, a homokszemek is folyvást huzakodnak.

Húzzuk a nótát, lüktet a diszharmónia élce,

mert körülöttünk minden téglafalat csak a káosz

tart, le ne dőljön, melléfolyjon a csonka szabadság.

Kérj csak a pultnál, nincs sor, néhány csöpp meleget két-

százért, egy jó kávé társ a kihűlt kezeidnek.

Törköly az agynak, négyhúsz, hatvan perc a szalagnál.

Megtizedelt vágycsövek gyülekeznek a gyógyszerükért. Mert

inni muszáj, ha csak egyszer is volt a tudásba szerelmes;

önmaga bűnét távolról ítélni szabad csak.

Ablaka omladozó tűzfalra tekint, a sikátor

eltéríti figyelmét, bár odafent van az égbolt.

Tétova, túrt tehetetlenség, mi a cukrot szórja,

félre potyog, mocskos nejlonkockákra ragad mind.

Már a szerénységébe tapadt kérdése sem izgat

senkit, nemhogy a válasz. Cenzúrája erős vár.

Otthon sem lesz senki, a rég szült vágyalakok már

elslisszoltak nyitva felejtett ablakokon vagy

erkélyajtón, szöktek akár a szemétdobón át.

Itt az idő, a kabátot fel, majd ringat a bölcső

a világ szárazon elhűlő felszíne alatt.

Óvjon féltve hazáig az ismert langymeleg érzés,

édesanyát hazudó lehelet, bőrszéked alól jön.

Pár perc és hazaérsz, nem sokkal több ez az éjjel.

Most takaró, ágy, párna a bő mentőöv, a fal rác.

Annyira távol a part, szólít, de köszönnie is kár.

Kondenzcsík

Gyöngyözik a víz, kiforrja dühét.

A gondosan rám szabott nyugalom

széthasad felelőtlen testemen.

Ajkamról gyáván szöknek a komfort

nélkül tartott mondatok, bögrém

fülére csimpaszkodik egy imádság.

Három perc remegés, még egy tea.

A kontrollcsík már látszik. „*A második*

elúzi magányosságomat”.

Az emberszámláló strigulát húz.

Egy vagyok még? Pihekönnyű tiszta

lap: fehér blúzt öltök, reményt festek.

Reményt a rozsdára, erről szól az

ünnep. Karácsonykor visszazárnám

az adventi naptár ablakait.

Bögrémben ribizlipiros forog.

Két babakék vonalat húztak a

rajtunk keresztülgázoló tervek.

Ez a kondenzcsík lesz közös sínünk.